

Внесення на переголосування три-чотири рази кандидатур не може розглядатися як належний спосіб реалізації принципу виборності.

Не використовується при вирішенні питань адвокатського самоврядування не лише практично, а й навіть не передбачена нормативно така форма безпосередньої демократії, як референдум (опитування). Вважаємо, що щодо тих питань, які найбільше цікавлять адвокатську спільноту, можна було б запровадити процедуру опитування адвокатів (референдум), результати якого б мали обов'язкову силу для органів адвокатського самоврядування.

Список використаної літератури:

1. Іваницький С. О. Тенденції розбудови професійного самоврядування в системі прокуратури, судової влади та адвокатури / С.О. Іваницький // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. — 2014. — Вип. 10-2 (2). — С. 120–121.
2. Про внесення змін до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність»: Проект Закону України від 27.04.2016 р. // Робоча група з реформування законодавства про адвокатуру та безоплатну правову допомогу при Раді з питань судової реформи. — Режим доступу: <http://jrc.org.ua/upload/steps/bdc5610fac7309ca8aab48f0c1a531de.pdf> (дата звернення 10.04.2017). — Заголовок з екрана.

СЕЛЕЗНЬОВ В. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри організації судових, правоохоронних органів та адвокатури,
кандидат юридичних наук, доцент

СУЧАСНИЙ ПЕРІОД РОЗВИТКУ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Після проголошення 24 серпня 1991 року незалежності України одразу постало питання про ліквідацію в республіці радянської системи органів державної безпеки і створення нових державних інституцій, покликаних захистити її суверенітет та вирішувати інші завдання у сфері забезпечення національної безпеки. Одним із перших кроків на цьому шляху стало створення комісії з розроблення Концепції органів державної безпеки України. Враховуючи її напрацювання, а також роботу Комісії Верховної Ради по реорганізації органів державної безпеки, 20 вересня 1991 року парламент ухвалив постанову «Про створення Служби національної безпеки України» (СНБ України). Цією ж постановою ліквідовано Комітет державної безпеки УРСР. На початковому етапі побудови цього органу було призначено

керівництво Служби та її основних структурних підрозділів. Протягом вересня 1991 року – лютого 1992 року розроблено і затверджено штати підрозділів центрального апарату Служби, СНБ Кримської АРСР, регіональних органів, органів військової контррозвідки та Інституту підготовки кадрів СНБ України.

Далі розпочалося комплектування їх особового складу, який прийняв присягу на вірність Українському народу. Діяльність особового складу СНБ України спрямовувалась на вирішення найважливіших питань державної безпеки й інформаційно-аналітичного забезпечення керівництва країни. Водночас швидкими темпами розв'язувалися організаційно-штатні завдання, створювалася нормативно-правова база для розгортання повноцінної оперативно-службової діяльності. Поряд з правовим забезпеченням складався й такий важливий напрям діяльності, як робота з особовим складом, комплектування спецслужби.

У період з листопада 1991 року по лютий 1992 року, завдяки спільній із профільним комітетом парламенту копіткій роботі, у складі Служби були створені Головне управління розвідки, Головне управління контррозвідки, Управління «К» (боротьби з корупцією і організованою злочинною діяльністю), низка інших основних та допоміжних підрозділів (інформаційно-аналітичний, слідчий, оперативно-технічний, урядового зв'язку, військово-медичний, мобілізаційний, оперативного документування, міжнародних зв'язків, роботи з особовим складом, громадських зв'язків, інспекторських тощо), Інститут підготовки кадрів СНБ України, а також управління СНБ України в областях і Служба національної безпеки Кримської АРСР (нині – Головне управління СБУ в АР Крим).

У грудні 1991 року відповідно до Указу Президента України розпочалося створення системи органів і підрозділів військової контррозвідки СНБ-СБ України. Таким чином розв'язувалася проблема забезпечення державної безпеки у Збройних Силах, Національній гвардії, Прикордонних військах та інших військових формуваннях України. 25 березня 1992 р. був прийнятий Закон України «Про Службу безпеки України» [14], яким було визначено організаційні та правові засади діяльності Служби безпеки України; закони України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» (1993 р.), «Про оперативно-розшукову діяльність» (1992 р.), «Про боротьбу з корупцією» (1995 р.), «Про державну таємницю» (1994 р.), яким регульовано суспільні відносини, пов'язані з віднесенням інформації до державної таємниці, засекречуванням, розсекречуванням її матеріальних носіїв та охороною державної таємниці з метою захисту національної безпеки України. У 2003 р. Верховна Рада України прийняла закон «Про боротьбу з тероризмом», норми якого закріплюють повноваження державних органів, зокрема Служби безпеки України, у боротьбі з терористичними проявами. Закон «Про контррозвідувальну

діяльність» (2003 р.) визначає поняття, правові основи організації та здійснення контррозвідувальної діяльності.

Загальну чисельність, структуру Служби безпеки України, її організаційні та правові засади визначено прийнятим 2006 року Законом України «Про загальну структуру і чисельність Служби безпеки України». Президентом

України згодом були внесені доповнення до нормативно-правового документа. Окремо 25 грудня 2005 р. Президентом України було підписано Указ «Питання Служби безпеки України», яким і сьогодні регулюються деякі питання організаційно-штатної діяльності СБУ. Закон України «Про засади запобігання та протидії корупції», прийнятий 11 червня 2009 р., покладає відповідні завдання і на підрозділи Служби безпеки України.

Зараз Служба безпеки України — державний правоохоронний орган спеціального призначення, який забезпечує державну безпеку України. Служба безпеки України підпорядкована Президенту України і підконтрольна Верховній Раді України. Правову основу діяльності Служби безпеки України становлять Конституція України, цей Закон та інші акти законодавства України, відповідні міжнародні правові акти, визнані Україною. На Службу безпеки України покладається у межах визначеної законодавством компетенції захист державного суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, економічного, науково-технічного і оборонного потенціалу України, законних інтересів держави та прав громадян від розвідувально-підривної діяльності іноземних спеціальних служб, посягань з боку окремих організацій, груп та осіб, а також забезпечення охорони державної таємниці. У завдання Служби безпеки України також входить попередження, виявлення, припинення та розкриття злочинів проти миру і безпеки людства, тероризму, корупції та організованої злочинної діяльності у сфері управління й економіки та інших протиправних дій, які безпосередньо створюють загрозу життєво важливим інтересам України. Виступаючи державною установою, при цьому закономірно здійснюючи виконавчорозпорядчу діяльність, органи Служби безпеки України реалізують свої повноваження від імені держави, забезпечуючи її захист як всередині держави, так і за межами країни. Разом з тим діяльність Служби безпеки України не є досконалою, а значить, вимагає вживання заходів по виробленню оптимальної моделі діяльності відповідних підрозділів, має відповідати Конституції України та потребам суспільства. Корисність такої діяльності для суспільства буде залежати від обрання стратегії розвитку.